

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΟΡΡΕ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑΣ

— Μου προξενούν τρόμο τα ζέρεπια ! μās ειπε, ανατριχιάζοντας η όμορφη μικρούλα, κυρία Όρζε, μόλις έκάναμε λόγο για μιά έκδραση στην "Αρν. Και μη νομίσετε, συνέχισε, ότι είνε γυναίκα αδυναμία νεύρουσ αυτού. "Οχι ! Μία αληθινή ανάνησι, μιά ανάνησι που την έχω ζήσει σε ι δικαιοιογει αυτή μου την άποστροφη. "Άλλωστε κρινετε και 'ι Ιδιου... Θά οās διηγηθώ τó γεγονός. «Ήμουσ 18 χρόνιαν όταν ο πατέρας μου άγόρασε τó κτήμα του Κροβόν. "Η δ' επαύρις αυτή ήταν μονιόγεια, αλλά εκεί κοντά στο ψηλότερο μέρος της κρηνωάδουσ άκτης, ύψωνε τó παλαιό κάστρο των άρχόντων

του Κροβόν, με τούς μισοκατεστραμένους άλλ' άκόμη άπειλητικούς πύργους του. Τό πρώτο κολοκώρι που καθήσαμε εκεί έφλοξενούσαμε άρεκτου συγγενείς και γ'ωρίμους. Μιά σεληνόφανη βραδυά, καθώς είχαμε κουρασθεί από τó χορό, έπρότεινα, για να προσέσωμε την όρα μας, να έποικερτούμε τó κίστρο. "Η πρότασις μου έγινε δεκτὴ με ένθουσιασμό, και δέκα λεπτά όργόγροια τραβούσαμε πρός τὴν άκτὴ δυή—δυή, μέσα από ένα δάσος τόγο σκοτεινό, ώστε η σελήνη δέν φώτιζε καθόλου, τó δρόμο μας. Παρ'όλο τó σκοτός έγώ δέν φοβόμουσ γιατί ο άνδρας μου, ο άρραβωνιστικός μου τότε, με κρατούσε από τó χέρι και μπρός και πίσω άκούγαμε δόλονα γέλοια και μουρμουρηά. "Η έντίπαισις μου άλλαξε έντελώς, όταν άπ' τó σκοτεινό αυτό δάσος, έβγήκαμε έξωσασ στην έρημο και μελαγχολικῶς άκτι, στην σκεπασμένη με άραιό χορτάρι... "Επάνω—επάνω άπ' τó κεφάλια μας, πολύ ψηλά στή κορυφή της άπόκρημησ άκτης, φάνταζε η τραγικῶς σιλουέττα του μεσαιωνικού κάστρου που κίεζε τά σύννεφα με τις μισοκρημασμένες του επόλξεις.

"Αν και περιστοιχιζόμουσ από τόσο εϋθυμ και θορυβώδη συντροφει, αίσθάνθηκα έξωσασ μιά άκαθόριστη θλίψη και κόνασι. "Η κατάστασις μου αυτή έγινε όξύτερη άκόμη, αν έφθασα στο κάστρο. Τό σεληνόφως φώτιζε έδω ένα όθλο μισοσρεπικωμένο, παρκέει μιά κρηνωάδου της ελξε πέσει τó άπάνω μέρος και έχασκε στο διάστημα, τειδ πέρα 'ις μεγάλες έτοιμόοροπες πύσσους άπ' τις όποιες έλειπαν κομμάτια δόλοκληρα τοίχων. "Όλιόζο καθήσαμε εκεί κάπου και φάγαμε κάτι άπ' τά φαγητά που είχαμε μαζί μας. Τό κρασί που ήταμε—έν' άρκετό διναν'—κρασί—μού έδωσε κάμποσο κέρσι τόσο που να μη σκεφθώ καθόλου να άρηθώ όταν κάποιος έπρότεινε να παίζουμε τó κρηνωό μέρ' στα ζέρεπια. Πρώτος—πρώτος δέχθηκα να κλείσει τά μάτια του ο άρραβωνιστικός μου ένά έμερς δυο—δυο και τρεις—τρεις σκορπιζόμασε προς διάφορες διευθύνσεις. Μιά άπ' τις ξαδέφες μου μαζί με ένα νεό της συντροφίης με παρέ ιταν μαζί του και κρηνωήκαμε στον ίσκιό μιάς μεγάλης θολωτής πόλης. Σε λίγο από διάφορα μέρη άκουσθησαν τά γνωστά «κον—κον» του παιχνιδιού. "Υστερα όλοι σώπασαν. "Ο άρραβωνιστικός μου έτσι όπως ήταν με δειμένα τά μάτια άρχισε να ψάχνει παντού για να μās βρη. "Ετσι τραβώντας στη τύχη πληρώσατε προς τó μέρος μας...

"Ελάτε, έλάτε να κρηνωήμα καλύτερα ειπε ο νέος που ήταν μαζί μας με φωνή γρήγορη και χαμηλή. Κίναμα προς τά πίσω και οι τρεις όταν ο νέος που μās συνάδους σκόνταψε κάπου. Σκαλοκάτια ! Τι τύχη ! ψιθύρισε... Κι' άμέσως πρόσθεσε : "Ανεβήτε γρήγορα πίσω μου.

"Άρχισαμε ν' ανεβαίνουμε σε μιά σκάλα γυριστή που για να την άνεβη κανεις έφερανε διαρκώς βλάτα γύρω από τόν έαυτό του σ' ένα βαθύ σκοτάδι. Μολαταύτα τά βήματα του άρραβωνιστικού μου του Πέτρου έπληρωσαν. Είχα καταληφθεί από τόν κυρτό τόν παιχνιδιού. Δέν έννοιόαθα τή σιγηλή έκείνη άλλο φόβο, παρά τόν φόβο μη με τανακώση ο άρραβωνιστικός μου και άνεβαίνα βιαστικῶς τή σκάλα, ώσπου μου πιάστηκε η άναπνοή ! "Ετσι άνεβαίνοντας έφτασα σ' ένα μέρος που δέν άκούγα πσιά τίποτε ούτε από κάτω μου, ούτε από πάνω. Βρισκόμουσ, άπ' όνι πασπατεώντας μπέρσα να καταλάβω, σ' ένα στενό πλάτωμα σκάλας. Γύρω ήταν βαθύ σκοτάδι...

Νομίζοντας ότι η ξαδέφρη μου κι' ο νέος ήταν και έκεινοι κρηνωένοι κάπου εκεί κοντά, προχώρησα σ' ένα είδος διαδρομού. Φώναξα στην άρχή πολύ σιγά, κατόπιν πολύ δυνατά, χωρίς όμως να λάβω απάντησι. "Η σιωπή αυτή με κατατρόμαξε. Σκέφθηκα ότι στη βιάσι μου—κι' αυτό πράγματι είχα συμβεί—είχα προσπεράσει, ο πάτωμα όπου οι δυο άλλοι σύντροφοί μου θά είχαν σταματήσει. Θέλησα τότε να ξανακτεβώ, αλλά, στην όλοένα αυξανόμενη ταραχή μου, έκανα πολλά γέροματα χωρίς να έξρω πού πάω...Είτε γιατί έξακολουθούσα να προχωρώ προς μιά κεισθύνσι που με άπειμάκρηνε άπ' τó μέρος που ήθελα να πάω, είτε

γιατι είχα βρη οέ κίποιαν άλλη σκά, προχώρησα πάρα πολύ χωρίς να έξρω πού βρισκόμια ! "Ο τοίχος που άκολουθούσα δέν είχε τέλος. "Ήμουσ γρήμη ! "Άρχισα τότε να ξεφανίζω, μα γι' άποκρίση μου ήθελε ένας άντίπαλος τόσο παρκένα πινιμένος και πένθιμος ώςτε άνατριχίασα !

Τάχασα κιά δόλοτελα. "Άφρηα τόν τοίχο, και κατόπι πήγαίνα ξανά προς αυτόν. "Έκανα προς τά έμπρός και έπειτα ξανά προς τά πίσω. "Έξαφνα μέσ' τó σκοτάδι ένας κρότος σάν βελούδιнос, έκτάκτως έλαφρώς, ένα γόστρημα όντος όρότου εκορύφωσε τόν πανικό μου. "Επεχείρησα από να τρέξω άγγίζοντας πάντα τόν τοίχο για να οδηγούμαι. Σαφινικά όμως ο τοίχος στομάτησε κάπου κι' αίσθάνθηκα πως βρισκόμια σ' ένα βαθύολωμα, στο όποιο τρύπασα έξαλλη από τρόμο. Μαζεύονη εκεί άκουσα πάλι τó ίδιο φρού—φρού, τó ίδιο παρκέξο σύρισμα και τρώμας τόσο που άπιστοχώρησα με φρίκη ! Τό ατμα μου ελξε παρκέει, η καρδιά μου κρηνωούσε δυνατά. "Όπισθοχωρώντας έννοιόασα τó φρικτό συνάσθημα, ότι ο τοίχος άποχωρούσε πίσω μου, άνοιγε η περιστρεφόμενα γύρω στον έαυτό μου ! "Έξαφνα η αίσθίσις μου μ' έγκατέλειπαν και έπεισα άνάσκαλα μέσα σ' ένα όλοσκοτεινό κενό ! Πέφτοντας ίδια να πρκά μπρός μου, στον άέρα, μιά ώραία λυγρη άρχόντισσα ντιμένη στα βελούδινα !...

"Όταν συνήρθα ήταν μέσος. "Ήμουσ έπαλωμένη πάνω στο χορτά, σκεπασμένη με πολλά πελάτ. Θά μου φαίνονται ότι ζυπνούσα από δινεο αν δέν έβλεπα γύρω μου τήν χλωμάδα και τήν άγανωδὴ έκφραση των προσώπων που ήσαν σκεμμένα έπάνω μου. Συγχρότως έννοιόασα στο μπράτσο μου έναν τόσο όξυ πόνο όπως λίγοθύρησα ξανά. Και μόνον ύστερα από πολλές μέρες και ένδο τó χέρι μου ήταν άκόμη τó γύρω, έμαθα τι τραγικῶς περιπέτεια μου ελξε συμβεί.

"Υστερα από μισή ώρα, φωνή και μάτιας άναζητήσε, οι σύντροφοί μου κατατρομαγένοι, έτρεξαν να είδοτόμουσ στ' σπίτι και στο χορτά. "Έφρασαν άρα ότα, άξινος, σκονιά, σκάλες. "Ο Πέτρος έπέμενε να περιόριξη τις άναζητήσεις του γύρω από τή σκάλα όπου με ελξε δει να φεύγω. "Όλα τά έξήτασαν λεπτομερώς χωρίς να βρούν όμως κανέναν κρηνωάδα. Και γύρωσασ τά πέδινα θά μένη ζωντανή μέσ' στους τοίχους τού κάστρου, αν ο Πέτρος, χάρις σε μιά από ίστινες τις θαυματουργές διασηθίσεις του έρωτος, δέν σκεπτότανε να έξετάση τόν τοίχο όπου βρισκόμουσ κι' από τó έκα μέρος. "Υψωση για έκατοστή φορά τά θλιμμένα του βλέμματα προς τούς μυστηριώδεις τοίχους, όταν τ'όδε έξωσασ να προβάλλη μέσ' από δυο μικρούς πυλωρούς της επάλξεως, όπου έν τούτους δέν υπήρχε κανένα άνιωμα ένας γάτος αδύνατος, τρομπιγμένος, άγροος, ο όποιος έξεφανίζοντας μόλις τόν είδα με άτακτα πηδηγία. "Ο γάτος αυτός, ελξε στον τοίχο τή σκάλα του, η ελξε πέσει εκεί μέσα συγχρότως μ' έμεινο ; Δέν τó έξαναβίβάσαμε ποτέ. "Ο Πέτρος φωνήσε άμέσως τούς ύπηρετες μας, έβλαυν τις σκάλες, άνέβη,μ πάνω ο ίδιος και άνεκαλώθη στο μέρος της επάλξεως άπ' όπου ελξε βρη ο γάτος, ένα μικρότατο παραθωτικό σπριτίν έντελώς όδηόρωτο τó όποιον όδηόρωτο οέ κάποιον κρηνωάδα...

Τό φάσθδων ανέσως κι' από κεί ο Πέτρος με δυο ύπηρετες κατέβησαν στο πέτρι—ο βαθύολωμα όπου βρισκόμουσ άναίσθητη και με σπασμένο χέρι. Πιάς έπεισα με μέσα ; "Από πού ; Παρ'όλας τις έρευνες που,ιταν σιάθητες αδύνατον να βρούν όποιοδήποτε ίχνος 'η; μυστικῶς καταπακίτης της όποιας κινώνας χωρίς να ήθελο τó μηχανισμό ελξε πέσει στο μυστηριώδες βαθύολωμα. "Ένοιετες λοιπόν, ειπε τελειώνοντας τή διήγησί της η κ. Όρζε, γιατί με πιάνε φρίκη όταν άκούωσασ να γίνονται λόγους για έρεπια.

Γιά τó φάντασμα ποδά έμπρός μου τήν ώρα που ήθελα δέν ειπα τίποτε οε κανένα. Πουδς έξερε αν δέν ήταν η ψυχή κρηνωάδς άρχόντισσας του Κροβόν, που πλανιόταν στα έρεπια του πύργου της, νυσταλιγικῶς και θλιμμένη ;... Αντρέ Μορρέ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Δέν υπάρχει φάρμακ

— Η Άλνα, μιά νεοσφάτη και όμορπιστή γυναίκα, έφορμῶ σάν θύελλα στο δωματίο της μημιάς της.

— Έξερς, μαμά, της λέει λαχνασισμένη, έξέρεις τι έτόλμισες να μου πῆ ο Γιώργος ;

— Τι παιδί μου ; τήν ρωτῆει η μαμά, έξε άλλος, έτοιμη να προστατεύη τή κόρη της ;

— Νά,μου ειπε πως αν τόν άπατήσω καμιά φορά, θά με σκοτώση τήν ίδια συγρη.

"Η μήνη; της μημιάς έκόπασε άμέσως. Τό πρόσφοτο της αιδούσας, και άποκρίθησε στην κόρη της με πανορη χαμόλοιο :

— Και ο πατέρας σου, κόρη μου, μου ελξε κάνει άλλους, πολλές φορές, ατιγη την άπειλή. Και όμως είμαι ζωντανή, καθώς βλέπεις !...

